

שחרור ולבנו

הו מאמר המסתה. בלי כחל ושרק. לא מאמר אלגנטי, הבא לשקול בדיעבד שתי נקודות השקפה יריבות. מי תוך נכונות לראות את שני צדי המטבע ולמצוא את החיוב שבכל אחד מהם. לא מאמר הבא לטעון כי הצד האחד אינו צודק לגמרי, וכי יש מידה של צדק גם לצד השני.

לא מאמר אויביסטיבי, ולא מאמר ניטראלי. מעולם לא הייתי, ולעולם לא אהיה, ניטראלי בין מוות וחיים, בין רצח והצלה.

לא אהיה ניטראלי במלחמת בניאור ו בנייהושך.

ולא יהיה מקומי בין אותם האינטלקטורים אלים עדינייהנפש, הסולדים מתיאור הדברים בצבעים של שחור ולבן.

יש מאבקים, אשר לגביהם יש שחרור ולכן בלבד — ללא גוויי בניניים.

כזה הוא המאבק על נתיחות-מתים.

יש שחרור ויש לבן — פשוטו כמשמעו.

המדים השחורים של עסקני הדת המקצועיים, החלוקים הלבנים של הרופאים.

הסתכל בשתי התמונות בעמוד זה, ושאל את עצמך:

מי ממל את המוסר?

עסקני אגודת ישראל, שהפכו את דתישראל קרדום לחפור בו, סולם לעושר ולכבוד ולמעמד — או רופאי ישראל, שבתרו בקאריירה של הצלת-חיים והקלטי מכאובים?

בנק אגודת ישראל, שרשונו (בי שווי שלושה מיליון ל"י) נרכש תמורת הצבעה בעד המישל הצבאי — או בנק הדם, שהדיבידנדה היחידה שלו היא תודת הניצולים?

לובשיהשחורים, המגנינים על הי גבול האחרון של אמונות טפלות, המנצלים פרימיטיביות אנושית כמסווה הכוזב של דת — או עוטיי הלבן, חיליהחלוץ של האנושות כגבול הקידמי ביותר של המאבק לחיים?

לכאן או לכאן — בחר לך את מקומך. רק מוגילב יתייצב באמצע.

ת עמודיהחזוועה נגד הרופאים אינה חדשה. סוחריהדת הישראלים לא היו הראשונים שגילו שיטה זו כדי להיכנות מן האינסטינקטים של המוני נבערים. כבר בימי הביניים הועלו רופאים על הד מוקד, בעון מעשיכישוף. מאות בשנים הת נהלה תעמולה פרוועה נגד "חוטפי הגוויות", הסטודנטים-לרפואה שהוציאו בלילה גופות מקבריהם, כדי ללמוד את רזי החיים.

אותם אידיאליסטים נרדפים, שי נשאו את האור באפלה, שסיכנו את חייהם מול הבערות האלימה — כמה מיליונים, כמה מיליונים, כמה מיליונים של בניאדם ניצלו חודות להם מכאב ומוות, במרוצת הדרי רות?

מי ימנה את המחלות, ששמן בלבד הטיל חיל ורועה בלב אנוש, שנעלמו כליל, או הנעלמות בימינו, הוות לגיבורים אלה של החיות הלבנה? המות השחור והמוות הי צהוב, הדבר הטיפוס, השחפת ושיתוק ילדים, העגבת והאבעבועות — מילים שי

רובן ידועות לנו כיום רק מן הספרות. אך שנרשמו בספר דברי הימים בדמעות של אמהות, אלמנות ויתומים ללא-ספור. איך הובסו מחלות אלה?

לא עליידי עיון בספריקודש, ולא עליידי אמירת תהילים. אלא עליידי החדירה לסודות האנאטומיה והפאתולוגיה, החדירה לגופות אדם, כן — החדירה לגוויות.

הו הצד האחר במאבק. מיהו הי צד השני?

האינסטינקט העמוק של כל אדם

מי שיוצר בשכבות הנחשלות פאניקה נגד נתיחות-גופות, ומביא לכך שבני שכבות אלה יפחדו להגיע לבית-החולים — ידו שופכת את דמם.

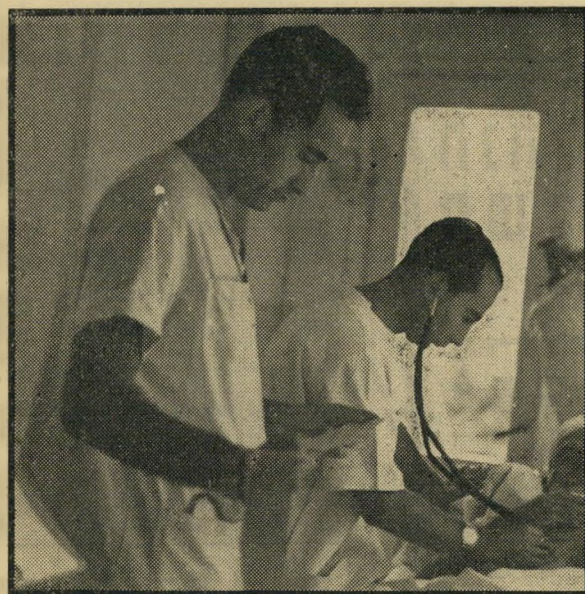
מי שמונע נתיחות-גופה, העשויה להביא לגילויים אשר יעזרו להצלת בני-משפחתו ממחלה תורשתית, או להצלת חולים אחרים הלוקים באותה מחלה או הנזקקים לי אותו טיפול — אשם בהריגה.

כשהוא עושה זאת, ככוונה תחיי לה כדי לצבור רווח פוליטי, הי הופך בארצנו לרווח כספי כמזוי מנים — הריהו רוצח.

הקירות, הכבישים ושטרית-הכסף — הן אות להתגברותם של בנייהושך על בניאור. הנה המיקרה של הרבנית נאדל: אשה בת 42, אם לילדים רבים, בחודש החמישי של הריונה, חולה במחלה הקשורה בלב — הגיעה לבית-החולים.

במשך יממה שלמה התקבצו סביבה תריסר רופאים, מומחים דגולים משטחים השונים, מנתי חים ומרדמים, מומחי לב ורחם, ונאבקו עם מלאך-המוות.

אי הסופר, המחזאי או אמני-הקולנוע, שימזה את מלוא הוראמה של מאבק כזה

רופאים בב"ח, "דונולוו"

עסקני אגוויי פרוש וגרוס

— שעה אחרי שעה — תוך מתיחות נוראה ועייפות גוברת — כשרגעיי-נצחון מתחלפים ברגעים של יאוש חסראונים — כשהלם חשמלי ועיסוי-לב-פתוח, ושאר כליהנשק של המדע החדש ביותר, מופעלים בידי בני אנוש להצלת הלב של אשה אחת? כי יתאר את רגשותיהם של רופאים אלה, כאשר נוכחו לדעת כי המאבק ההירואי נכשיל, כי כל הידע וכל החידושים עדיין לא הספיקו כדי להציל אם זו לילדיה?

מי יתאר את תחושת הסיכרון, חוסריהאונים — ומועד לכל, העיייי פות הנוראה של אותו רגע?

את הרופאים האלה רוצים עסקניהדת להביא עכשיו למשפט פלילי, על כי באותו רגע קודר, ליד שולחןהניתוח המגואל בי דם, שכחו לרשום על טופס של נייר, עם מן הגוף לשם עיסוי, וכי לאחר מכן נלקח לשם בדיקת הסיבות שגרמו לכשלון. ומי הם המאשימים? האם איבד מישהו מעסקניהדת אף רגע אחד של שינה באותו לילה הירואי?

האם כל חוכמתם וכל פיקחותם וכל ערמוניותם של סוחריהדת יכלו להעניק אף רגע אחד של חיים לאותה רפנית אומללה?

ת עמודיהחזוועה נגד גיבורי החיות הלבנה, אחירת הליניץ הגוברת, מלאכתם (המשך בעמוד 12)

אל נניח לאיש מן העסקנים ה"חילוניים", הווממים נסיגה וכניעה, להעמיד פנים כא"י לו מדובר על דברים מופשטים, כמו "קני דום הרפואה", או "טיפוח המדעי", או "עניוד המחקר".

כאן מדובר על חיי אדם, פשוטו כמשמעו.

אם דרושות מאה אלף נתיחות-גופות, ל צרכי "מחקר", כדי להדביר את מחלת הי סרטן הנוראה — הרי פשע הוא למנוע אפילו נתיחות-גופה אחת!

וא פשע כדפי משהו מופשט, כדפי "הרפואה" או כדפי "המחי קר", אלא פשע מוחשי כדפי אני שים מוחשיים, המתים תוך יסורים נוראים מדי יום כיומו. היו ב.

השבוע גילה הרופא האמריקאי היהודי, ד"ר אוסקאר אורבך, התקדמות קטנטנה בגילוי הקשר בין עישון-הסיגריות וסרטן הריאות. צעד זעיר זה הושג עליידי בדיקת 11,880 הלקריראות של כתים — כתם מתים, שלא סבלו כלל מסרטן.

מי שמטיף נגד נתיחות-מתים ל צרכי מחקר, מי שמתאר את הי מחקר כתחביב סאדיסטי של מדי ענים חסרירגש, כמכשיר בידי רופאים רודפיקאריירה — הריהו שקרן.

א ווירתיהליניץ, שנוצרה בארץ נגד הרופאים, סיסמתהחזוועה הנתעבות על

פרימיטיבי מתקומם נגד נתיחת גופתו.

הוא פוחד מפני הסוף, מפני המוות. הוא רוצה להאמין בחיים-שלאחר-כן, בתחיית מתים. דמיונו הפרימיטיבי האומלל מתאר זאת לעצמו כתחייה גופנית ממש. הוא פו ווד להתעררר ביום-הדין, כשהוא עיוור או גירם.

והו אחת התופעות העתיקות ביותר בי תולדות האדם. מקורה בתקופות-קדם חשוך כות, בעולם הפגאני, עולמם של עובדי אלילים. היא הסתננה לתוך כמה מן הדתות היותר מתקדמות.

אי-אפשר לכעוס על אדם פרימיטיבי.

אבל חובה היא לשפוך את מוזא הזעם על הסוחרים הציניים, נטולי המצפון, המעודדים והמטפחים את האמונות הטפלות, כדי להפכן ל מטבע העובר לסוחר.

מלאכתם בווייה. בווייה כמלאכת סוחריי הנשק, סוחריי-העבדים וסוחריי-הזנות. כי הם סוחרים במוות, בדמעות ובמכאוב.

א נניח לפחדנות אינטלקטואלית, או לנוחיות של עסקניהמפלגה "חילוניים", לחפות על האמת הפשוטה.

מי שמונע השתתת קרניות של עיניים — דן בעיניים פקוחות בניי אדם חיים לגיהנום של עיוורון.